

Uitschuiven en vallen in Oekraïne met breuken als gevolg. Echt geen goed idee!

Kersttijd 2018.

Vrolijk alles gepakt en op naar Oekraïne. Zalig, 6 weken lang. Mooi hotel gekozen in Novovolynsk, een vroegere mijnstad, niet ver van de Poolse grens. Heerlijke stad met lieve mensen. Geweldig, 2 maal Kerstmis (katholiek en orthodox) en 2 maal Nieuwjaar (ze hebben de cyrillische kalender) vieren.

Vertrek 18 december 2018.

Leuke ontvangst door een fijne vriend, alles OK. Een dag rust en dan op 20 december naar de markt.

Dik gesneeuwd, geen probleem, ik hou van sneeuw. En glad onder de sneeuw deert me niet. Ik ben het immers jarenlang gewend om met twee heel grote honden op pad te gaan in België aan de lijn, zoals het hoort, wat het risico op vallen verhoogd. Ik ben echter nooit gevallen.

Maar dat was dit keer buiten de waard gerekend. Een zware heer achter me schuift uit en maait me onderuit. ...Geen zachte landing. Bovendien valt mijn begeleider, die ik meetrok in mijn val, bovenop mij.

Heel veel moeite om recht te staan. Lukt uiteindelijk met de nodige hulp. En dan te voet terug naar het hotel. 20 minuten lopen, geen taxi, geen auto, niks te zien. Uiteindelijk komt er toch een auto voorbij. De man stopt onmiddellijk. Ik word in de auto gezet en naar het hotel gebracht. Ik weet nog altijd niet hoe die brave man heet, hij wilde ook niks voor zijn hulp.

In het hotel alles in rep en roer, veel handen dragen me naar de derde verdieping. Iedereen heel erg bezorgd. Dokters gebeld. Kwamen direct. Onmiddellijk naar het ziekenhuis. Ziekenhuis waar ik de katholieke Kerstdagen doorbracht.

Op een draagberrie, die niet meer reed, omdat de wielen stuk waren, direct de ziekenwagen in. Of wat je een ziekenwagen wil noemen. Dat ding had de tweede oorlog overleefd. Pijnlijke zaak.

In het hospitaal werden we (ik en mijn begeleider) onmiddellijk opgevangen. Direct naar de Röntgen afdeling. Ik voelde me nu zo langzaam echt heel ver terug in de tijd. Apparatuur van uit de tweede oorlog. En geen lik verf meer aan dat ding. Ik vroeg me ondanks alle pijn toch af of dat ding nog werkte.

En dat was maar een begin... ik zou nog heel vaak opkijken van wat ik te zien kreeg.

Ik kreeg hun beste kamer. VIP kamer noemden ze dat. Een "bed" voor mij en een "bed" voor mijn begeleider. Mijn begeleider kende me nauwelijks, maar wilde wel voor me zorgen. Dat was ook heel erg nodig. Er is een heel groot gebrek aan personeel, laat staan geschoold personeel.

Alles was proper, maar totaal versleten! De bedden waren verroest, de ressorts onder de matrassen stuk. De matrassen hadden grote gaten. Echt geen weelde als het je slecht gaat.

Ik mocht naast de verwarming slapen. Het was er berenkoud 's nachts, 's avonds soms al -20°C onder nul. Dus 's nachts nog veel meer onder nul. De zeer kleine oeroude chauffage moest de hele kamer verwarmen. Echt onmogelijk.

De volgende dag kwamen de heren dokters, heel vriendelijke mensen, me verder onderzoeken en het nodige doen om me beter te maken.

Vermits ik een schaambeembreuk had, kreeg ik een heel dikke zware stijve rol onder mijn knieën geschoven. Ik moest mijn benen in kikkerhouding houden werd me gezegd. Duurde niet lang of ik kreeg slapende benen en krampen. Hup, rol weg, tot grote ontzetting van de meestal jonge dokters.

Omdat er gevreesd werd voor trombose, werd er, terwijl ik in mij bed lag (pyjama vest omhoog, ander eind omlaag), met een watje jodium tinctuur op mijn buik gesmeerd een opening in mijn buik gesneden. Zonder enige vorm van narcose! Daar werd dan een sonde ingebracht, die dan het bloed afvoerde naar een zak. Pijnlijke zaak, zowel het insnijden van de buik als het inbrengen van de sonde. De traantjes kwamen vanzelf omdat het zo pijnlijk was.

Ik mocht niet bewegen. En ik moest om te beginnen 4 weken plat liggen. Echt niks voor mij. Ook wetende dat de aanpak in België heel anders is.

Na 8 dagen voor wat voor mij een soort foltering was, spuiten van hier, onderzoeken van daar met apparatuur die bij ons als oud ijzer opgehaald wordt, was ik het grondig beu. Ondanks de grote bezorgdheid van het personeel hield ik het voor bekeken.

Ik wilde naar het hotel. Geen toestemming. Het hospitaal op stellen, want dat kleine fijne vrouwtje zou het echt niet halen. Uiteindelijk mocht ik toch gaan omdat ik inmiddels mijn arts had laten contacteren, die zei, je moet zo snel mogelijk je bed uit en je mag alles doen als het maar geen pijn doet.

Ik verliet het hospitaal uitgeleide gedaan door een schare verpleegkundigen en dokters. Allemaal heel erg bezorgd. Er werd me een verpleegkundige toegewezen die me verplicht alle dagen moest bezoeken. Haar bezoek was gratis. Enkel de medicatie moest opgehaald worden in de apotheek en betaald worden. Zaken die mijn begeleider belangeloos voor me deed.

Terug een voorhistorische ambulance in, die nog slechter was dan de vorige, op een draagberrie, die diende voor een kind (ik ben smal, maar geen kind) en dan opnieuw een lijdensweg naar het hotel.

Eens aan het hotel werd ik weer opgevangen door veel helpende handen van mensen, waarvan ik nooit de naam zal weten en die niks wilden voor hun hulp.

Weer het hotel in rep en roer en een nieuwe lijdensweg naar de derde verdieping. (En ik ben echt niet iemand die kleinzerig is, maar soms is te veel, te veel).

De verpleegkundige kwam elke dag. Bracht me ook appels mee. Gratis. Na een week in het hotel ben ik begonnen met zitten op mijn bed, later , stapje per stapje, in de kamer een beetje rondlopen . Na een aantal weken, lopen in de gang van het hotel, met mijn begeleider en veel ogen die me volgden voor het geval ik zou vallen.

Dan trappen lopen (paniek bij sommige van de vaste gasten, die me dat niet graag zagen doen, beter in bed blijven). Toen ik alleen de trap op wilde, zonder mijn begeleider, kwamen er opeens enkele dames op de gang telefoneren. Ik kreeg niet de mogelijkheid om alleen de trappen af te gaan. Iemand voor mij en iemand achter mij. (ik moest zo toch maar eens terug vallen).

Langzaam maar zeker ben ik erin gelukt de trappen af te geraken en beneden te gaan ontbijten.

Uiteindelijk ben ik dan 6 weken later naar België vertrokken. Heel veel lieve, bezorgde mensen achterlatend.

In België werd dan vastgesteld dat ik ook nog 2 gebroken ribben had achteraan, maar dat alles heel goed aan het genezen was. Dus conclusie, zoals ik al vreesde toen ik op die versleten röntgentafel lag, de vooroorlogse apparatuur die die mensen moeten gebruiken, had verstek laten gaan.

Ik heb slechte en goede herinneringen aan mijn tweevoudige Kerst, en Oud en Nieuwjaar in Novovolynsk.

De goede : ik heb daar heel veel lieve, zorgzame mensen leren kennen, die allemaal vochten om me beter te krijgen met het zo heel weinige dat ze ter beschikking hadden. De apparatuur en de uitrusting van het ziekenhuis waren ronduit om bij te huilen.

De slechte herinneringen, die altijd in mijn hoofd blijven hangen, zijn NIET mijn val en de pijn, maar de herinnering aan de grote miserie die ik daar gezien heb. God, wat zijn die mensen arm. Op alle gebied, overal. Ik heb nu 3 maal een persoonlijke, niet begeleide reis gemaakt. En wat ik allemaal gezien heb, grenst aan het ongelooflijke.

Maar ben teruggegaan in het voorjaar en ik ga nog terug, want zoveel vriendelijkheid en eerlijkheid, heb ik nooit ergens anders gezien. En ben al in heel veel landen van de wereld geweest

Cécile Van Horen.
Lic. Vertaler-Tolk